

Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

1. únor 2017, 16. vydání

Úvodník

Vážení přátelé Lumtura a Lumturo Listů.

Rády bychom vám představily 16. vydání, které bylo vytvořeno nově vzniklým týmem Miši a Jitky. Nejvýznamnější událostí bylo předání 49. oddílu do rukou Magdaleny Cisarikové, čímž ji gratulujeme a přejem hodně štěstí.

V září se 49. a 378. oddíl sešel a společně zahájili výpravou nový školní rok. O tom, jak probíhaly přípravy, kam se půjde, a jak to nakonec dopadlo, se můžete dočíst hned v následujícím článku. Během podzimu každá družinka vyrazila na svojí trojdenku, i roveři svůj první rok zahájili akcí, ovšem bez Kuby, který odjel studovat do Německa. S blížící se zimou přicházejí akce jako Hra po Praze, Sv. Martin a v prosinci Nadílka, na které jsme mohli znovu vidět známé tváře bývalých vedoucích. V lednu se spojily světlušky s vlčaty a skauti se skautkami a vyrazili na společnou sobotní akci.

Skončil nám rok 2016 a do nového roku 2017 bychom vám rády popřály mnoho úspěchu, zdraví a ať se stále potkáváme a držíme takovou super partu, jakou momentálně máme. V roce 2017 doufáme, že zažijeme hodně dobrodružství a s blížícím se táborem utužíme vztahy v obou oddílech. Čeká nás mnoho akcí, o kterých si pak budete moci přečíst v našem červnovém díle. Přejeme hezké počteníčko.

Jitka Vondrášková

JAK SE PLÁNOVALA ZAHAJOVAČKA

Zahajovací výprava je tradiční akce, kde se po letním táboře sejde klučiči a holčičí oddíl.

První setkání celého oddílu po prázdninách jsem letos plánovala s Magdou. Pojedeme na Karlštejn, budeme se potýkat s legendou o bermudském trojúhelníku, nováčci možná vůbec poprvé pojedou vlakem a celkově se zase po delší době shledáme. Co čert nechtěl, ono to tak nakonec vůbec nebylo.

Probudily jsme se s Magdou sice do upršeného rána, ale náladu nám v zápětí zlepšila silná vůně čerstvé pražené kávy, která se linula po domě. Klasické předvýpravové ráno, znáte to. Všechno stiháte, sbaleno máte už den předem, ponožky stejného vzoru v šuplíku ulovíte na první pokus, svačinu jen čapnete v lednici a při čekání na tramvaj si ještě stihnete zrekapitulovat program výpravy.

No tak takhle to nevypadalo. Začátek je tedy stejný, probudily jsme se do upršeného rána, ale to nebyl jen tak nějaký deštík. To byla taková průtrž mračen, na kterou se nevztahuje už ani jedenáctý bod skautského zákona „Skaut je nepromokavý.“ A vidina dne stráveného v bahně, mokru a bez možnosti se ukrýt věstila spíš slušnou chorobu než nezapomenutelný zážitek obzvlášt.

Svatomartinský lampionový průvod

Nepamatuji si, kdy naposledy přijel Martin na bílém koni už 11. listopadu, letos se k tomu ale už schylovalo. Měli jsme obavy, zda na svatomartinský lampionový průvod, který pořádáme každým rokem na pražském Vyšehradě, přijde dost dětí - taková byla zima. Kolem páté hodiny dorazilo několik dětí, které si mohly pod vedením našich vedoucích vyrobit své vlastní lampiony nebo si zahrát hru, která je měla blíže seznámit s životem svatého Martina.

Před bazilikou na Vyšehradě se ale nakonec opět sešlo několik desítek dětí, které si poslechly krátkou scénku o tom, jak to vlastně se Sv. Martinem bylo

pro nováčky. Pamatujte na všemožné rady o tzv. mokré variantě výpravy z čekatelských kurzů jsme se po rychlé online diskuzi se spoluvedoucími dohodli, že vyrazíme do technického muzea a zbytek příběhu o letošní zahajovačce už znáte.

Sešli jsme se na Hlavním nádraží, přemístili se na Letnou, zahájili nástupem i seznamovací hrou, vyrazili do muzea, prošli si všemožné výstavy, sjeli na Vltavskou, předali děti zpátky rodičům a letošní skautský rok byl zahájen.

Lucie Cisariková

a nakonec zpíváním písničky děti přivolaly samotného Svatého Martina na koni a vydaly se na průvod po hradbách. Cestou potkaly žebráka, hrajícího teskné písně na harmoniku, kaskadéry s ohněm, kteří svým uměním získali pozornost mnohých účastníků průvodu a nakonec i partičku hudebníků. Dopadlo to dobře,

Svatý Martin na bílém koni tedy nakonec přijel. Sníh sice nepřivezl, ale každý si mohl odnést domů památeční placku.

Anna Cisariková

PŘEDÁNÍ 49. ODDÍLU

Celý příběh začal již na táboře léta Páně 2016. Během jednoho z posledních táborových dnů jsme s Lúcou a Natálkou vyrazily na maliny, jak to tak občas děvčata dělávají.

Když jsme všechny tři byly obklopené maliníky a naši jedinou starostí bylo nevyspat si svůj vrchovatý hrneček plný malin, slyším Lúcu, jak na mě zpoza maliníku volá: „Co bys řikala na to, kdybych ti oddíl předala..?“ Otázka mě vcelku překvapila - bylo mi čerstvě osmnáct, na táboře jsem jako vedoucí byla pořádně teprve první rok a hned být hlavní vedoucí..? Něco jsem zamumlala a dál se starala o svůj vrchovatý hrneček.

Uplynul zbytek prázdnin a vedoucí čekala koncepční rada, kde se řeší celý rok. V pátek odpoledne, chvíli před odjezdem, mi zazvonil telefon - Lúca.

L: „Čau, jedeš na koncepční?“

M: „Čégo, no, jedu.“

L: „Hele a pamatuješ, jak jsem ti na táboře řikala o tom, že bych ti oddíl chtěla předat. Tak jsem to myslela vážně. Souhlasíš s tím? Budeš hlavní vedoucí holek?“

M: *tady bych v ideálním případě*

potřebovala asi pár vteřin navíc „..No tak asi jo - a nevdá, že nemám zdravoták, vůdcovky a tak? Že nevím, jak se to dělá?“
L: „Ne, neboj, to se naučíš. Tak díky a měj se!“

Na koncepční bylo mým úkolem o věcech, které plánujeme do budoucna, přemýšlet už trochu jinak - s vidinou, že příští rok to budu mít v tom batohu na zádech já.

Předání oddílu mělo proběhnout na Nadílce - kde u toho budou všichni vedoucí a hlavně děti, kterých se to týká nejvíce. Bohužel mi zdraví nedovolilo na Nadílku jet a Lúca se nakonec také nemohla zúčastnit, musely jsme plány změnit. Jediná možnost byla využít moci internetu a o změně ve vedení oddílu dát světu vědět skrze něj. Obě moc dobře víme, že nejdělnější způsob to není, ale výsledek zůstává stejný - stala jsem se hlavní vedoucí holčičího oddílu. Přebírám tedy tak štafetu po Martině, Monice, Epiš, Lucii, Teře a Lúce.

Magdalena Cisaríková

Zombie apokalypsa

Jitín bývalý skautský oddíl přijel ze Slivice do „města s metrem“ a ubytoval se u nás v „klubáči“.

Nás a Macounovy požádala „ex-blběna“ slivičáckého oddílu o spolupráci na jejich „víkendovce“, která nesla téma zombie apocalypse.

Barča a Berka měly v pátek doma trochu problémy při domluvě s rodiči ohledně odchodu kolem druhé hodiny ráno. Terky ten večer byly na roverské schůzce, takže tam přijely rovnou z ní. Naším úkolem bylo vzbudit děti (i větší než jsme my) a zamknout je do studené koupelny. A tak jsme v černém

oblečení vtrhly do velké místnosti a s křikem je z ní vyhnaly. Po dvou hodinách, během kterých děti v koupelně přijímaly vzkazy z různých

vymýšlely strategii k přežití, jsme jim odemkli a dovolili jít spát. Děti nám ale nevěřily, a tak tam chtěly zůstat dál. Po krátkém boji ale spát šly a my jsme ještě asi dvě hodiny hrály Česko, protože na táboře ho bylo prostě málo.

Když jsme se někdy během odpoledne probudily, ostatní zrovna vyrazili na výlet. Poté, co jsme jim dojedly zbytek jídla, nás čekal úkol venku. Měly jsme skupinky chytat na vymezeném území. Problém byl ale v tom, že jsme se navzájem nepoznali. Zvolily jsme proto taktiku, z ničeho nic se rozebíhat a čekat na reakci kolemjdoucích. Když jsme se dostatečně ztrapnily jako zombie v centru Prahy, vrátily jsme se do klubovny pomoc s večeri.

Doufáme, že ještě někdy budeme mít šanci vylepšit si náš slivičácký slang a znovu vidět ty přátelské tváře.

Berenika a Tereza Macanovy

Nadílka 2016

Jednoho krásného pátečního odpoledne se sešel celičský oddíl, aby napodobil odvážný čin cestovatele Amundsena a dosáhl severního pólu. První a zároveň poslední tábor jsme rozbili na Slivici u Milína, která je od severního pólu, co by kamenem dohodil. Po osvěžujícím nočním odpočinku jsme vyrazili za vidinou našeho cíle. Bohužel jsme se museli rozdělit, aby tak početnou skupinu nenašli krvežízniví a obávaní lední medvědi.

Všechna nebezpečí jsme zdárně překonali a šťastně se před cílem opět shledali, abychom mohli dosáhnout cíle společně. Posledních pár set metrů bylo nejtěžších a bohužel se to neobešlo beze ztrát na životech. Ale stálo to za to.

Výhled byl opravdu překrásný a selfie na pólu jen tak někdo taky nemá. Cesta zpět do tábora až na pár omrzlin proběhla celkem poklidně. Na oslavu úspěšné cesty jsme si dali bramborový salát a sekanou.

Terezie Macounová

Roverři

Za tento školní rok se naše roverská skupina sešla celkem čtyřikrát. Hned v září nám Toník s Kubou připravili takovou úvodní schůzku, kde jsme dostali naše půvabné žlutomodré šátky a řekli nám, jak bude rok probíhat. Také nás informovali o výzvách, které někteří z nás až do Nadílký spokojeně plnili. Hned první výzva bylo přespání na volném pražském prostranství, kterou jsme rovnou pokořili všichni. Další naše setkání byl gurmánský večer bez vedoucích a vůbec poslední naše společné trávení času se uskutečnilo na začátku prosince, kdy jsme s Toníkem navštívili Neviditelnou výstavu. Mimo to jsme k Vánocům od našich vedoucích dostali poukaz na výběrnou večeri u Toníka doma.

Magdalena Válková

DOVOLENÁ V KOŽASTÁNU

V dnešní společnosti se znenadání objevil zcela nový trend. Tím se stala nebývalá obliba stíracích losů, které všichni dobře známe.

Skauti a skautky jdou samozřejmě s dobou, a proto i oni zkusili své štěstí a na pokladně na Masarykově nádraží zakoupili los v hodnotě 20Kč.

Co se nestalo, tento los byl losem výherním. Jako výhra byla uvedena dovolená na ostrově Kožostán, kde bylo mimo jiné zajištěno koupání v teplém moři a procházky po zcela zasněžené hoře uprostřed ostrova.

A proto se na počátku roku sešli skauti a skautky z Lumtura, aby vyhranou dovolenou společně strávili. Cesta vlakem netrvala dlouho a dojeli jsme do stanice Kladno, která je také jedinou stanicí na ostrově. Následoval krátký výlet na převysokou Kožovu Horu, podle níž se celý ostrov jmenuje. Na této hoře se tyčí dominanta v podobě rozhledny z cihel a železobetonu. Po cestě jsme také minuli závodníky ze zimního přespolního běhu, jimž jsme udělali bouřlivé publikum. Po celou cestu nám byla veliká zima, tudíž jsme museli obědvat téměř za pochodu. Někteří měli

problém s rampouchy, které se jim vytvořily na vousech.

Závěrem celého výletu byla návštěva plážového rezortu s názvem Aquapark Kladno, kde jsme strávili celé dvě hodiny. Proběhlo mnoho závodů, sázek a mnoho dalšího. Nikdo bohužel nepřekonal rekord dne na žlutém toboganu.

Po opuštění pláže jsme se zběsilým tempem přesunuli k vlaku a dopravili jsme se zpět do našich končin.

Matěj Modrý

Když skautky pomáhaly Heidi

Jednoho říjnového víkendu skautky vyrazily za dobře známou Heidi, která byla uvězněná v jedné vysoké věži ve Volyni. Naším úkolem bylo prostřednictvím jejích vzkazů putovat pro klíč, abychom ji mohly osvobodit. Musím říct, že nám skrz svého pomocníka zařídila výborné místo k přespaní a k plánování tajné akce na vysvobození, kam jsme páteční večer dorazily.

Sobotní ráno nám nepřineslo moc pěkné vyhlídky. Pršelo. Silně. Avšak naše vybavení bylo zcela připraveno i na teploty pod 0°C. Během naší výpravy jsme nalézaly vzkazy, které nám Heidiiní pomocníci připravili a vzkazy nás dovedly do dobře známých krajů Slunce, sena.

S Majdou a Sárrou jsme byly něco jako jejích strážci. Také nás cestou čekalo mnoho překážek. Například jsme musely překonat bažinu, najít přístřešek na obědové menu. Večer jsme potom zakončily dokoukáním nového filmu o Heidi, děvčátko z hor

Záhadný kufř

Jednu říjnovou středu objevily světlušky na konci schůzky tajemný zamčený kufř s nápisem Nymburk. Ze zvědavosti, jaké skvosty se skrývají uvnitř, jsme se proto už dva dny poté, v pátek, vydaly do daného města najít od něj klíč. Při pátrání jsme se příjemně prošly podél Labe a dokonce jsme se mohly chvíli cítit jako na poušti, jelikož jsme narazily na písčnou dunu. Po složení roztrhané mapy a dekódování šifer rozsetých po městě, světlušky klíč večer zdárně objevily, takže výprava byla úspěšná. A co se tedy ukrývalo v kufřu? Pokud si dobře pamatují, bylo tam 18 věcí. Schválně se zeptejte světlušek, jestli si na některé ještě vzpomenou.

Michaela Válková

a filmovým Riskuj! Nedělní dopoledne jsme vyrazily zpět do Prahy.

Jitka Vondrášková

Redakce: Jitka Vondrášková, Michaela Válková

Články, nápady a připomínky zasílejte na lumturo.listy@gmail.com

Texty jsou redakčně upraveny.